Ч. 32. Второк 11 (24) лютого 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциі:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациі. — З угорского сойму. — Франция а справа македоньска.)

Slav. Corresp. заперечує тому, немов би др. Кербер нараджував ся з провідником Молодочехів, дром Пацаком, в справі парляментарного полагодженя буджету і угорскоі угоди та немов би в часі теперішноі парляментарноі перерви мали бути переговори дальше ведені.— Як доносять німецкі часописи, субкомітет комісиі для зміни реґуляміну виготовить лиш поясненє теперішного реґуляміну, і цілком понехає гадку радикальноі єго зміни, котра би спиняла обструкцию. Президия палати має бути скріплена вибором двох нових віцепрезидентів. — Як зачувати, засіданє комісиі зелізничоі, заповіджене на 26 с. м., має бути відложене. — До угорского бюра кореспонденцийного доносять з Відня, що прибув там онногди президент угорского кабінету п. Сель, а вчера перед полуднем був у Цісаря на авдиенциі. По полудни приймив єго архикнязь Франц-Фердинанд. У Відни надіють ся також угорского міністра скарбу п. Люкача, котрий має порозуміти ся з дром Кербером в справі конверсиі ренти. О тій справі радив вчера з дром Кербером і Сель.

На суботнішнім засіданю угорского сойму відчитано на вступі петициі, внесені против войскового закона. Опозиция повитала ті петициі голосними оплесками. Відтак розпочала ся дальша дискусия над войсковим законом, і тревала через ціле засіданє. Опозицийні посли виголошували довгі обструкцийні бесіди. Слідуюче засіданє відбуде ся в середу.

Францускиий міністер справ заграничних Делькассе так представив одному із співробітників часописи Matin свій погляд на справу македоньску: „Ніхто може не бажає горячійше від мене, аби македоньска справа покінчила ся як найуспішнійше для Македонців. Знаю також, як глядять на неі у нас. Але міністер справ заграничних мусить звертати слух не лиш на голоси краю, але також на гадки загранициі, бо кожде єго слово вяже державу в однім або в другім напрямі. Франция підпирає із всіх сил предложенє Австро-Угорщини і Росиі, бо оно годить ся цілком з нашими стремленями. Франция впрочім підопре радо всякі инші розумні проекти, стремлячі до того, аби нещасливій провінциі турецкій принести пільгу. Однако більше не можна від Франциі жадати над то, аби була честною співробітницею инших держав в тій справі. Ніколи не кину себе і Франциі в заколот, котрий заострив би лише положенє, а котрого кінця ніхто не годен предвидіти. Чейже Франция не має права брати на себе відвічальність за справу, котра, строго беручи, не належить до неі, а котра виставила би на небезпечність овочі 30-літноі праці і трудів.— Трудність македоньскоі справи лежить в тім, що іде тут о провінцию з таким ріжноплеменним населенєм. Ні один з балканьских народів не стерпів би, аби та провінция належала виключно до одного з інтересованих країв. Автономія Македониі мусіла би потягнути за собою анархію, поділ, а вкінци війну між балканьскими державами. Ті, що раді би замотати Францию у війну, не уміли би навіть сказати, для чиєго добра мало би то стати ся. Мусимо задержати цілу тверезість і спокій, що очевидно не виключає енерґіі, ні тим менше бачности“.

Новинки.

Львів дня 23 го лютого 1903

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий гр. Андрей** Потоцкий виїхав зі Львова в околиці навіщені повеню.

— **50-літні уродини Ярослава Врхліцкого** сьвяткував онногди ческий нарід з великим торжеством, на яке заслужив сей віщий поет і пись-

ВОЛОСЄ НЕБІЖКИ.

(З францускского — Рауля Еттерта.)

(Конець).

Що Фантеза доводило майже до шаленого гніву, то погане поведенє мужчин, безличність, з якою бавили ся з комедиянткою. Бо він гадав, що може неодного з них приводить до того чудове волосє Анйіки. То майже нелюдске, щоденне роздратованє довело до того, що в єго голові зродив ся страшний намір. Єго дикий гнів домагав ся мести, і він постановив убити Бебе Тамбур. Убити хотів ту потвору, аби зробити конець соромному зневажуваню дорогоі памяти своєі любки та щоби єі золоте руно знов здобути. Єго рішенє було непохитне, тверде як душа правдивого Бретанця.

Одного вечера, в часі концерту в каварни, удало ся Фантезови всунути ся потайки до ґардероби Бебе Тамбур. Сьпівачка була там сама, і ладила ся убратись до слідуючого виступу. Саме взяла перуку в руку, аби єі наложити на голову, коли увійшов Фантез. Заки ще вспіла єго замітити і пізнати, пробив острий ніж з цілоі сили єі плечі, і она без слова звалила ся до єго ніг.

Моряк підніс чим скорше єі голову до гори і притиснув руку до єі уст, аби придавити можливий крик єі. Відтак легко опустив бездушне тіло на землю.

З холодною кровію і рішучостию, які звичайно суть сильнійші як воля людий, вхопив скоро перуку, замкнув легко двері ґардероби, і не кинувши навіть погляду на жертву своєі мести, утік, незамічений із здобутим скарбом з будинку.

Може годину пізнійше всів, не одержавши навіть від своєі старшини відпустки, до першого зелізничого поізду і поіхав до Бретаниі.

Прибувши там, довершив в церковци в Плюбазлянез свого обіту.

В Тульоні вість про скритоубийство сейчас розійшла ся, і поліция розпочала пильні глядання за злочинцем. Не тяжко було єго найти. Після всяких познак видко було, що злочину допустив ся якийсь моряк. Ціле підозрінє упало тепер на Фантеза, про котрого утечу дала знати команда фльоти до поліциі, і тим способом навела власть на єго слід.

Фантеза арештовано, коли вернув до Тульону і вступив на свій корабель. Спокійно, без докорів совісти, признав ся до вини Лиш причину, яка спонукала єго до злочину, задержав в тайні, і подав, що шалена любов до Бебе Тамбур, про котру она не хотіла нічого знати, пхнула єго до того страшного убийства.

Але в души дякував Богу, що трибунал в Тульоні не міг ухвалити, аби перуку, ту перуку, за котру він так дорого відпокутує, здоймити з голови сьвятоі статуі в Плюбазлянез.

Засуджений на смерть, ішов твердим кроком на місце страченя. Засилаючи горячі молитви до Пр. Діви в Плюбазлянез, бачив єі перед своіми очима, сяючу в чудеснім блеску.

Погадав і про Аннїку. Солодко усьміхаючи ся, побачив єі окружену тими самими золотими кучерями, як простягала до него руки. З тим привидом улетіла єго душа на крилах любови до царства вічного спочинку.

Константин Ґінар.

(З францускского — Івана Рішпена.)

Подруже Ґінярди побрали ся з любови і жадно дожидали сина. А се дрібне сотворінє, хотячи прискорити сповненє іх найгорячійших бажань, — прийшло на сьвіт перед часом. Мати померла, а батько, не в силі перетерпіти єі смерти, повісив ся з розпуки.

*

Дитячі роки Костя Ґінярда були примірні, але нещасливі. Нещасте стрічало єго і в школі, де приходило єму відроблювати задачі за кару, на котру не заслужив, відбирати тростину, що була призначена кому иньшому, і дізнавати сильних недиспозиций в день іспитів. Покінчив своі науки з загальною нотою — лінюха і тупоумного. В часі відбуваня бакаляврату написав вправу свому сусідови — той доступив ступеня, самого-ж Костя відогнали від іспитів за відписуванє.

*

Так нещасливі початки зіпсували-б і звихнули-б кожду звичайну натуру. Але Кость

менник. Ярослав Врхліцкий є лише псевдонїмом, властиве назвище поета є Вогуш Еміль Фріда. Денне сьвітло побачив Врхліцкий в Ловнї, в Чехах, дня 16 лютого 1853 р. До гімназиї ходив в Празї і в Клятівцях, а час університетских студий посьвятив історії, фільософії, літературі та новітним язикам. Яко домовий учитель звидїв Італїю, а коли по році повернув до краю, жертвовано єму посаду секретаря на ческій політехнїцї. В 1890 р. іменовано єго членом ческої наукової академії, а праский університет надав єму титул доктора фільософії honoris causa. Свою лїтературну дїяльність почав Врхліцкий в молодім вїцї, а перші збірки єго ліричних поезий появили ся в роках 1875 до 1878 і поставили єго в рядї перших ческих лїриків. Дальші єго поетичні твори, до яких брав теми з староіндийских переказів і ин. з'єднали єму імя найбільшого ческого поета. Крім того Врхліцкий переложив на ческу мову множество поезий з чужих лїтератур. Під впливом сего великого поета витворило ся богато талантів в рядах ческих поетів, а єго твори будуть ще довго взірцем до наслїдування молодшому поколїню ческих писателїв.

— В справі „Гуцульскої спілки промислової в Коломиї“. Взиває ся всїх, що мають книжочки удїлові „Гуцульскої спілки промислової в Коломиї“, щоби їх найдальше до дня 10 марта 1903 з докладним поданем своєї адреси надїслали на руки п. Осипа Тисовецкого в Коломиї, бо инакше припадаючі квоти на їх удїли, оберне ся на добродїйні цїли. — Від комісиї лїквідацийної „Гуцульскої спілки промислової в Коломиї“. — *Н. Лепкий* предсідатель, *А. Чубатий* секретар.

— Війт дефравдантом. Війта Дмитра Федуня з Боратина, обжалованого о дефравдацию 1.400 К з громадскої каси, засудив трибунал на один рік вязниці заостреної одноразовим постом що місяця.

— Судова помилка. Суд присяжних в Станиславові засудив перед 10 лїтами Петра Гнатича на 12 лїт тяжкої вязниці за злочин намірсного убийства. Гнатич сидить вже 10-ий в кримінал, а і в самім Горохолині, місци подїї, як і в сусїдних селах говорено, що скорше Дмитро і Никола Полїйник і їх тесть Стефан Стасюк допустили ся замаху на Грица Пилипонюка. З кінцем мин. року виявили ся однак такі признаки, що звернули цїле підозрінє против Полїйників і Стасюка, в наслїдок чого відновлено доходженє і слїдство, а головна розправа назначена на день 26-го лютого перед судом присяжних в Станиславові.

— З Товариства „Просьвіта“. Головний Видїл Тов. відбув в січни с. р. 3 засїданя, на котрих порішено: 1) Приняти до відомости звіт з загальних зборів філії в Бібрцї. 2) Вислати філії в Бережанах, на еї просьбу, дарові книжочки в числї для трех читалень. 3) Удїлити всяких інформаций і прихильну заяву Вп. Анд. Шміґельскому на основанє філії в Збаражи. 4) Приняти до відомости звіт з загальних зборів читалень „Просьвіти“: 1) в Підгородю пов. Станиславів, 2) в Чернилові пов. Тернопіль, 3) в Гаях розтоцких пов. Броди, 4) в Лубянках висших пов. Збараж, 5) в Винятинцях пов. Залїщики, 6) в Бунові пов. Яворів, 7) в Гоголеві пов. Сокаль, 8) в Перевізци пов. Калуш і 9) в Сараньчуках пов. Бережани. 5) Приняти до відомости річний звіт читальнї „Просьвіти“: 1) в Самборі з признанем для видїлу сеї читальнї і 2) в Псарах пов. Рогатин. 6) Приняти до відомости, що отвирають ся читальнї „Просьвіти“: 1) в Слобідцї пов. Залїщики, 2) в Адріянові пов. Рудки, 3) в Джурові пов. Городенка, 4) в Тростянци пов. Снятин, 5) в Жизномири пов. Бучач, 6) в Залізцях нових пов. Броди, 7) в Чорткові, 8) в Яцківцях пов. Товмач, 9) в Климківцях пов. Збараж, 10) в Довгім пов. Дрогобич, 11) в Глешаві пов. Теребовля, 12) в Лятачи пов. Залїщики і 13) в Каміннім пов. Надвірна. 7) Удїлити правної поради читальням „Просьвіти“ в Острини пов. Товмач і в Гербутові пов. Рогатин, в справі введеня горячих напитків в замкнених начинях до крамниці. 8) На представленє проф. Романа Заклиньского знижити цїну книжочки „Зьвірята шкідні і пожиточні“ на 40 сот. 9) Приняти з подякою до відомости, що Вп. Мик. Лятошиньский, віцесекретар Видїлу краєвого, дарував 34 брошур і 33 оправлених примірників своєї книжки під заголовком „Закони і розпорядженя — дорогові“ для роздачі читальням, а Вч. о. Стефанович зі Львова Пропамятне письмо предложене Єго Сьвятости Папі Льву XIII. в рускім і латиньскім язицї для бібліотеки. 10) Роздати стипендиї: ім Шевченка в квоті 200 К річно п. Модестови Сосенкови, ученикови академії штук в Парижи; ім. Франца Фронца в квоті 180 К річно Семенови Іванушкови, учен. III. кл. рускої ґімн. в Перемишли; ім. Теодора Качали в квоті 240 К річно п. Миколї Бабиному, студ. фільософії у Львові.

— Долина погоріла. В суботу около пів до 8 вечером вибух огонь в домі Ротбавма, торговельника сїна, і при страшеннім вихрі перекинув ся на сусїдні доми так, що до години цїла середина міста станула в полумінї і утворило ся ніби огненне море. Ратунку не було майже нїякого; лиш зі Стрия приїхав начальник сторожі пожарної з сикавкою і 6 пожарниками. Горіло цїлу ніч і аж в недїлю з рана удало ся огонь пригасити. Згоріло загалом 160 домів, 500 родин з 1500 душами осталось без стріхи а шкода, лиш в малій части обезпечена, виносить 400.000 корон.

— Феликса Тумена, директора львівскої філії збанкротованого товариства асекурацийного Unio Catholica, засудив вчера львівский суд карний за то, що він позабирав від всїляких людий кавциї в сумі 9.340 корон, обіцюючи їм за то посади при товаристві, на пять місяців тяжкої вязниці обостреної постом що місяця. Кару вимірено так малу лиш длятого, що засуджений не був доси караний і забраних гроший не ужив для себе, але на розвій товариства.

— Громи серед зими. З Галича доносять, що тамтого понедїлка, около 5-ій години по полудни, між Галичем а Мариямполем лютувала буря з громами. Один грім ударив в телеґрафічний стовп і провідними дротами дістав ся до бюра телеґрафічного на почтї в Галичи. При апаратї був тодї власне занятий молодий урядник Ґінда. Грім знищив бусолю і ударив в апарат. Ґінду поразило в праву руку так, що почорнїла, мов би була спалена. Ранений виїхав до Львова за лїкарскою порадою. Буря тревала около 8 мінут.

— Можуть повеличати ся таким добродїєм. В громаді Піст коло Рудниць в Чехії померла недавно тому одному з тамошних господарів жінка, а він на памятку по своїй жінцї зложив в урядї громадскім 10 корон з тим, щоби она доти була зложена в касї, доки аж з процентів від процентів не наросте з неї 2 міліони корон. Аж тодї можна буде з тих процентів розділяти запомоги помежи бідних людий в громадах Піст і Рудницї що року в день смерти єго жінки. Ческі ґазети обчислили, що щасливі бідні громадяни обох тих місцевостий будуть могли користати з тої ласки свого добродія аж в роцї 2259, коли ще тодї будуть жити.

— Великі крадежі срібла. Минувшої суботи украдено у Львові при ул. Сикстуській на шкоду п. Берти Бобер срібну заставу сто-

---

був душею вибраною, а пересьвідчений, що щастє єсть нагородою чесноти, постановив побороти неприязну долю силою свого геройства.

Вступив до торговельного дому. Там другої днини вибух огонь. Скоро Кость заздрів, що єго патрон дуже бідкаєсь, кинув ся в полумя спасти касу. З осмаленим волосєм, з пораненим тїлом, він з небезпекою для житя вспів отворити касу і вирвати з неї готівку та цінні папери.

Але огонь знищив їх в єго руцї. Коли вилабудав ся із згарища, два поліциянти арештували єго. В місяць пізнїйше засудили Костя на пять місяців тюрми за те, що користаючи з нагоди огню, хотїв присвоїти собі гроші....

*

В головній тюрмі, де єго помістили, счинив ся бунт. Хотячи прийти з помочаю наставникови, котрого напали бунтівники, Кость підставив єму ногу і позволив стусувати єго, а навіть убити. Єго вислали на двайцять лїт до Каєнни.

*

Одного дня в сьвято побачив, як наполоханий кінь уносив карету прямо до пропасти в долину. Кинув ся на коня і з покусаною рукою, зломаною ногою, зраненим боком, вспів здержати неминуче нещастє. Але кінь змінив напрям, пустив ся між юрбу, розтратував старця, дві жінки і троє дїтий. В каретї не було нїкого.

*

Кость Ґіняр знеохотив ся сим разом до подвигів героїзму, постановив управляти філянтропію тихцем і посьвятив ся нести полекшу тихим, щоденним нещастям. Але гроші, що заносив бідним господиням, видавали по шинках їх чоловіки; фляneля, котрою обдаровував робітників, привичних до зимна, наводила перестуду і запаленє легких; волокитапес, що єго примістив у себе, покусав і затроїв скажениною шість осіб; а заступник військовий, котрого купив на місце одного надійного молодого чоловіка, продав неприятелеви ключі укріпленої місцевости.

*

Кость Ґіняр прийшов до заключеня, що гроші чинять більше злого, ніж доброго, і що, замість розсївати філянтропію, було би лїпше, осередоточити єї на однїй особі. Отже адоптував молоду сироту, не гарну, але одарену рідкими прикметами, і виховав єї з журливостию матери. Дарма! так був добрий, так відданий так призяний для неї, що одного вечера кинулась єму до ніг і виповіла, що любить єго. Пробував єї пояснити, що уважав єї все за свою дочку і що єму видало би ся, немов нечесне дїло, колиб уступив покусї — таку думку щастя она становить для него! Доказав їй по батьківски, що она признає любовію се, що у неї єсть лише пробудженєм змислів і обіцяв, що послухає сеї строгої природи і виглядає для неї як найскорше гідного мужа. Слїдуючої днини подибав єї на земли при своїх дверех зі штилетом в серци.

*

Кость Ґіняр зрік ся ролї чинного добродія і присяг собі, що від тепер, в заміну за всяке добродійство, буде старати ся лишень запобігати злому.

По упливі якогось часу случай напровадив єго на слїд проступку, якого задумав довершити один з єго приятелів. Міг довершити о тім начальству, однак волїв перешкодити проступкови і спасти приятеля. Отже вмішав ся зручно до підготовуваної акциї, похватив всї єї пружини і дожидав відповідної хвилї, щоби все звалити за одним разом. Але проступник провидів ясно карти приятеля і намір пощадити єго, і повів справу в той спосіб, що проступок довершено, виновник утїк а Костя Ґіняра увязнено.

*

Ожалованя прокуратора Ґінярда було верхотвором льоґіки. Він пригадав цїле житє обжалованого, єго сумні роки дитинячі, єго кари, прогнанє від іспитів, сьмілість єго першої проби крадежи, єго мерзенний удїл в бунтї головної тюрми, єго утечу з Каєнни, поворот до Франциї під ложним іменем. Особливо від сеї хвилї взніс ся бесїдник до найвисшої сили вимови судової. Напятнував того гіпокрита доброти, — того деморалїзатора чесних подруж, котрий для заспокоєня своїх пристрастий висилав чоловіків до шинків на піяньство за єго гроші, того можного добродія, що хотїв шкідними дарами зєднати собі нездорову популярність, того потвора, що окрив ся омофором філянтропа. З омерзїнем зглубив бурливість того проступника, що збирав скажених псів, щоби їх випускати на людий — того демона, що любив зло для зла, що ледви що не остав калїкою здержуючи сполоханих коний, і по що? На те щоби мати страшну розкіш в огляданю їх, як они тратують товпу, убивають старців, жінок, бідних дрібних дїтий. А! такий негідник спосібний до всего! Нема сумніву, він довершив богато инших проступків, о яких ніхто нїколи не буде знати. Єсть тисяч причин думати, що він був спільником того заступника, котрого купив, щоби зрадити Францию. А

лову вартости 2000 К. Срібло було значене моноґрамом В. В. — При ул. Скарбківскій ч. 11 украв хтось з помешканя Юди Кона заставу срібну вартости 1000 К. Злодіїв і доси не вислїджено. Підозріних о крадїж Палашку Весоловску, послугачку і єї коханка нотованого злодія Еміля Сковрона арештовано і зроблено ревізию у них, але не знайдено нічого.

— **Вкрали живого чоловіка.** В місцевости Вільгельмсберґ коло Берлина стоїть побіч господи „під білим голубом“ деревляна буда одного з тамошних господарів, котрий єсть гуртівним торговельником збіжа, а поприто торгує ще й шматами, старим зелїзом і т.п. Отже перед кількома днями добули ся до буди злодії, забрали звідтам шмати та зелїзо, поскидали на візок запряжений псами та повезли до Берлина, щоби то продати. Але властитель спостеріг крадїж і погонив за ними кіньми та дігнав вже в Берлинї на передмістю. Тут закликав він полїцаїв і підчас коли тоті порали ся зі злодїями та записували їх, він розвязав міх лежачий на самім верху, щоби подивити ся, що в нім єсть. Якеж було здиноване всїх, коли з міха виставив голову якийсь чоловік. Показало ся опісля, що то був знаний в цїлій охрестности волоцюга Шіц, котрий не мав де переночувати і добув ся до буди та заліз там у великий міх зі шматами, щоби єму теплїйше було. Коли злодії прийшли завязали мішок і витащили на візок, Шіц збудив ся аж на візку, але боячи ся кричати, не значучи, що стало ся. Вкраденого волоцюгу пустили на волю, але обох злодіїв, якогось Шмідта Ґергадта замкнули.

— **Загально видають** МАВТНЕРА імпреґновані насіня буряків нашних найвисші збори і рівнож знамениті як і незрівнані суть Мавтнера насіня яринні і цьвітові.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Галицко-віденьский звязок зелїзничий. З днем 1 лютого с. р., а при підвисшеню тарифи, з днем 15 лютого 1903 входить в житє додаток III до II части тарифи з дня 1 серпня 1900, містячий в собі доповненя і зміни тариф стацийних для товарів підлягаючих нормальній кляснфікациї, як і тариф виїмкових.

— Перевіз худоби з Галичини і Буковини до Відня. З днем 1 лютого с. р. а при підвисшеню тарифи перевозової, з днем 15 лютого 1903 входить в житє додаток I до тарифи з дня 1 січня 1901 для перевозу худоби з Галичини і Буковини до Відня, містячий в собі доповнення і зміни тариф стацийних до „Відня Ст. Маркс“ і „Відня дворець зелїзниці північної“.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 23 лютого. Найблисше засїдане палати панів відбуде ся в четвер дня 26 с. м. о 1 годині в полудне. На дневнім порядку друге читанє войскового закона.

Відень 23 лютого. Торжество папского ювілею обходжено тут в соботу дуже величаво. У всїх церквах архідиецезиї відбули ся служби Божі і проповіди, вказуючі на значінє особи папи.

Константинополь 23 лютого. Амбасадори Австро-Угорщини і Росиї вручили великому везирови меморіял в справі реформ в Македонії.

Амстердам 23 лютого. Часописи доносять що в наслїдок страйку наміряє правительство оголосити нинї стан облози в Амстердамі, Ротердамі і Газї.

Берлин 23 лютого. Правительство назначило вже речинець виборів до парляменту. Відбудуть ся они дня 6 червня с. р.

і тую сироту, що єї виховав і що то найдено єї одного дня неживою при єго дверех, хто иньший кромі него міг заштилєтувати? Се убийство було без сумнїву кровавим епільоґом одного з тих драматів, що пересякли ганьбою, розпустою і гнилю, а котрі ми порушуємо з відразою. По тілько каридостойних чинах нема потреби класти натиску на послїдний проступок. Тут, на перекір безвстидним переченям обжалованого, очевидність єсть безусловною. Отже треба знищити сего чоловіка з цїлою строгостию закона. Кара буде справедливою, але за велика навіть бути не може. Суд має дїло не лише з великим проступником, але з одним із тих ґенїїв проступку, тих потворів, хитрости і гіпокризиї, через котрих можна набрати сумнїву в чесноту і попасти в розпуку о людскість...

Супротив такого обжалованя адвокатови Ґінярда зістало хиба доводити, що єго клїєнт єсть больший. Учинив то, як міг найлїпше, говорив о патольоґічних явищах, трактував по ученому о „неврозї злого“, представив свого клїєнта яко мономана неодвічального і несьвідомого і навпослїд заявив, що подібні аномалїї лїчать ся радше в шпиталї божевільних, віж на шафоті.

Константина Ґінярда засудили одноголосно на смерть.

*

Люде чесні, котрих ненависть проступку робила грівними, тїшились дуже і приплескували засудови.

*

Смерть Константина Ґінярда була подібно як і дитиначий вік, примірна але нещаслива. Ступив на шафот без страху, не ворохнув ся. Єго лице було спокійне, як єго совість, глядів ясним спокоєм мученика, він, котрого сьвіт признав звірем без чувства. В послїдній хвили довідав ся, що єго кат чоловік бідний і батько родини, що заявив лагідно, що полишить єму цїле своє майно. Екзекутор зворушений тим вспів доперва за третим разом стяти голову свому добродїєви.

*

В три місяцї пізнїйше приятель Константина Ґінярда по повороті з далекої дороги довідав ся о сумній кінчинї того чесного чоловіка, котрого чесноти зняв лишень сам один. Щоби нагородити, о скілько можна несправедливість долї, замовив гарний памятник з мармору, написав і казав вирити епітафію свому приятелеви. Слїдуючого дня, ткнений апоплексиею умер. Мимо того виставили памятник Ґінярдови, бо кошти були зложені згори. Тілько робітник, що мав вибити букви напису, поправив одну з них і бідний Ґіняр не пізнаний за житя, спочиває під памятником, на котрім стоїть напись: „Homme de rien“ чоловік до нічого.

А в рукописи стояло: „Homme de bien“ чоловік добра.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходять		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачів, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковель
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Струже
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сокаля, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{15}/_{6}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнга
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави з Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачева, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Гримайлова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходять		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12 15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковель
	10.03	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брухович від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворці
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).